

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Zuzany Ďurišovej a členiek JUDr. Aleny Priellovej a JUDr. Zdenky Kohútovej v právnej veci žalobcu: **S.**, IČO: X., zastúpený JUDr., advokátom, Š. X., proti žalovaným: **1/ P.**, nar. X., **s manželkou I.**, nar. X., obaja bytom P., **2/ I.**, nar. X., **s manželkou M.**, rod. H. nar. X., obaja bytom P., **3/ I.**, nar. X., **s manželkou M.**, rod. F., nar. X., obaja bytom Ž., všetci zastúpení JUDr. K., advokátom, F., X., o neúčinnosť právneho úkonu, na odvolanie žalobcu a žalovaných v 1. až 3. rade proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 5. decembra 2005 č. k. 17 Cbi 24/03-155, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. marca 2006 č. k. 17 Cbi 24/03-155 **potvrdzuje.**

Žalobca je povinný zaplatiť žalovaným v 1. až 3. rade na účet ich advokáta 3763 Sk náhrady trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie:

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že kúpna zmluva uzavretá dňa 12.10.2000 medzi úpadcom V., a.s., N. ako predávajúcim a žalovanými v 1. a 2. rade ako kupujúcimi, ktorej predmetom boli špecifikované nehnuteľnosti, je voči konkurzným veriteľom úpadcu právne neúčinná. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovaným na účet právneho zástupcu 18 780 Sk s 19% DPH náhrady trov konania a na účet štátu 1947 Sk titulom náhrady svedočného.

V odôvodnení rozhodnutia poukázal na ustanovenia § 15 a § 16 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov s tým, že predpokladom úspešnej odporovateľnosti je, že dlžník prijal nižšiu hodnotu, než bola primeraná a v čase vykonania úkonu bol dlžník v úpadku alebo sa do úpadku dostal práve v dôsledku tohto právneho úkonu. Súd preto vykonal dokazovanie k otázke primeranosti dlžníkom prijatej hodnoty a dospel k záveru, že žalobca nepreukázal svoje tvrdenie, že táto hodnota bola nižšia ako primeraná. Právny úkon – kúpna zmluva preto nespĺňa zákonné kritériá odporovateľného úkonu. Z dôvodu nepreukázania právneho základu žaloby preto súd túto zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že úspešným žalovaným priznal ich náhradu v celkovej výške 18 780 Sk + 19% DPH.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie z dôvodu, že prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdil a nedostatočne zistil skutkový stav, keď na zistenie primeranej ceny mu stačila výpoveď súdnej exekútorky priamo zainteresovanej na platnosti namietanej zmluvy. Pritom z vyjadrení realitných kancelárií vyplýva, že pozemky sa v danej lokalite predávali za nepomerne vyššiu cenu, takže hodnota prijatá dlžníkom bola nižšia ako primeraná, čo zakladá dôvod odporovateľnosti podľa § 15 ods. 5 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKV“). Súd napriek tomu nevyhovел jeho návrhu na vyhotovenie nového znaleckého posudku, ktorý by predmetné pozemky ohodnotil trhovou cenou. Ďalej uviedol, že v konaní bola preukázaná jednoznačná súvislosť medzi predajom pozemkov a úpadkom dlžníka, keď peniaze boli použité na úhradu záväzkov, a nie na revitalizáciu. Kúpna cena vzhľadom na jej výšku však nestačila ani na celkové uspokojenie záložných veriteľov. Namietal tiež, že v konaní bolo porušené jeho právo zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Žalovaní vo vyjadrení k odvolaniu navrhli napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny a zaviazať žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania. Namietali tvrdenie žalobcu, že hodnota prijatá dlžníkom bola nižšia ako priemerná hodnota v čase vykonania právneho úkonu. Nehnuteľnosť bola ocenená znalcom s uvedením trhovej ceny, za ktorú bola aj odkúpená. Zo spisu je zrejmé, že nehnuteľnosť mala byť odpredaná už skôr inému záujemcovi, nedošlo však k zaplateniu kúpnej ceny, ktorá ale nebola vyššia, než namietaná cena. Poukázali na skutočnosť, že pozemok sa nachádza v okrajovej časti mesta N. a na ňom postavená ubytovňa bola v zlom stave, vyžadovala kompletnú rekonštrukciu. Predmetné nehnuteľnosti boli predané v exekučnom konaní na návrh Poštovej a komunálnej banky, Fondu národného majetku SR a daňového úradu, predaj bol podmienený ich súhlasom a cena bola poukázaná priamo exekútorke, ktorá ju vyplatila oprávneným. Dlžník sa pôvodne pokúšal nehnuteľnosti predať prostredníctvom realitnej kancelárie, avšak za navrhované ceny boli nepredajné, pretože reálne ceny nehnuteľností boli všeobecne nižšie. V konaní tiež nebolo preukázané, že dlžník sa dostal do úpadku v dôsledku odporovaného právneho úkonu, ale dôvodom bolo čerpanie vysokých úverov a útlm činnosti v stavebníctve.

Proti tomuto rozsudku v časti výroku o trovách konania podali odvolanie všetci žalovaní, pretože nesúhlasia s výškou priznanej náhrady trov konania. Majú za to, že charakter sporu je majetkový a hodnota sporu bola vyčíslená sumou 4 543 660 Sk. Nejedná sa preto o konanie, ktorého hodnotu nie je možné vyčíslieť. Navrhli, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie v napadnutej časti tak, že im prizná náhradu trov právneho zastúpenia v sume 320 613 Sk.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaných uviedol, že odvolanie nepovažuje za dôvodné. Predmetom konania je neúčinnosť právneho úkonu, teda ide o určovací občianskoprávny spor, v ktorom súdny poplatok bol vyrubený podľa položky č. 1b Sadzobníka súdnych poplatkov, preto súd správne určil výšku trov konania podľa § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý vo veci konal ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) prejednal vec v rozsahu podľa § 212 ods. 1 OSP na nariadenom pojednávaní podľa § 214 ods. 1 OSP v neprítomnosti riadne predvolaných účastníkov, z ktorých zástupca žalovaných svoju neprítomnosť ospravedlnil a súhlasil s prejednaním veci bez jeho účasti a zástupca žalobcu opakovane žiadal o odročenie

pojednávania, tentoraz z dôvodu kolízie pojednávaní, čo odvolací súd podľa ustálenej judikatúry nepovažoval za dôležitý dôvod, a dospel k záveru, že odvolaniu vo veci samej, ani odvolaniu proti rozhodnutiu o trovách konania nemožno vyhovieť.

Predmetom sporu bolo žalobou uplatnené právo žalobcu v postavení konkurzného veriteľa úpadcu V., a.s., N., o neúčinnosť právneho úkonu – kúpnej zmluvy uzavretej dňa 12.10.2000 medzi úpadcom ako predávajúcim a žalovanými v 1. a 2. rade ako kupujúcimi, ktorí následne časť nehnuteľností predali zmluvou z 19.10.2001 žalovaným v 3. rade. Ide o právnu neúčinnosť voči konkurzným veriteľom úpadcu, na majetok ktorého bol vyhlásený konkurz dňa 23.7.2001, podľa § 15 a § 16 ZKV z dôvodu, že hodnota predaných nehnuteľností prijatá dlžníkom bola nižšia ako primeraná hodnota v čase vykonania právneho úkonu, v dôsledku ktorého sa dlžník aj dostal do úpadku. Ako vyplýva z obsahu spisu, predmetné nehnuteľnosti boli speňažené v exekučnom konaní na návrh záložných veriteľov dlžníka, a to za cenu podľa znaleckého posudku č. 75/2000 z 14. 4. 2000 vypracovaného znalcom Ing. A..

Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že žaloba nie je dôvodná, pretože v konaní nebolo preukázané splnenie zákonných podmienok pre odporovateľnosť podľa ustanovení § 15 ods. 5 a § 16 ZKV. Žaloba bola založená na tvrdení, že išlo o právny úkon dlžníka, pri ktorom prijatá hodnota (kúpna cena nehnuteľností) bola nižšia, ako primeraná hodnota v čase vykonania právneho úkonu, čo preukazoval vyjadrením z realitnej agentúry zo 7.2.2003, v ktorom sa uvádza, že pozemky v relevantnej lokalite sa v rozhodnom období predávali v priemere za 1000 Sk/m². Nehnuteľnosti boli predané za kúpnu cenu stanovenú znaleckým posudkom, v ktorom cena pozemkov bola ohodnotená sumou 550 Sk/m² a stalo sa tak v exekučnom konaní, kde dlžník nemá možnosť ovplyvniť výšku ceny a predaju predchádzal súhlas veriteľov dlžníka, na návrh ktorých bola exekúcia vedená. Na potvrdenie skutočnosti, že znalcom určená cena bola reálnou trhovou cenou v čase predaja nehnuteľností, žalovaní doložili stanovisko inej realitnej kancelárie týkajúce sa priamo predmetných nehnuteľností, z ktorého vyplýva, že ich realitná kancelária nedokázala v období od apríla do októbra 2000 predat' ani za cenu určenú znalcom s odôvodnením, že reálne ceny nehnuteľností boli podstatne nižšie. Žalobca napokon v konaní nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi odporovaným právnym úkonom dlžníka a jeho úpadkom, keď v konkurznom

konaní boli prihlásené pohľadávky v celkovej výške 105 789 956,60 Sk (z toho na prieskumnom pojednávaní suma zistených pohľadávok predstavovala 92 180 487,81 Sk) a rozdiel medzi prijatou hodnotou pozemkov (2195 m² x 550 Sk) a žalobcom tvrdenu ich primeranou hodnotou (2195 m² x 1000 Sk) predstavuje 987 750 Sk.

Pokiaľ ide o odvolanie žalovaných proti priznanej výške trov právneho zastúpenia, ani toto odvolanie nie je dôvodné. Podľa ustálenej judikatúry ide aj v prípade odporovacej žaloby o určovací spor, kedy ako pre určenie výšky súdneho poplatku, tak aj pre výpočet trov právneho zastúpenia platí, že ide o nevyčísliteľnú hodnotu, a preto treba vychádzať z ustanovenia § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. Súd prvého stupňa preto aj o trovách konania rozhodol správne.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu potvrdil podľa § 219 OSP ako vecne správny.

V odvolacom konaní vo veci samej mali žalovaní úspech, preto aj napriek neúspechu pokiaľ ide o odvolanie proti výroku o trovách, im odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania podľa § 142 ods. 3 v spojení s § 224 ods. 1 OSP za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu) vrátane paušálnej náhrady a DPH vo výške 3763 Sk (t. j. /1260 – 20%/ x3 + 19% + 164 Sk) podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Priznanú náhradu je žalobca povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu žalovaných v 1. až 3. rade.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 26. marca 2008

**JUDr. Zuzana Ď u r i š o v á, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia: